

син, дядо Хюсеин, се връща в Провадия след тежък плен в края на Първата световна война. Участвал е в сраженията редом с българите – това историята премълчава, както и други подробности от живота и съдбата на хиляди роми. Ето, едва сега научавам още важни неща – моята баба Залиш е била прислужничка в дома на известен, уважаван в града лекар. Малко вероятно е било върху нея да паднат никакви подозрения, а и тя очевидно не се е побояла, носейки хляб, провизии на партизанския провадийски отряд. Това е забравено веднага и след деветосептемврийските събития цялото семейство на баба и дядо е изселено от града. В съседно село им „разрешават“ да гледат животните на новото текезесе, почти две години нямат и дом – спят там, в обора. Споменавам за това с болка, защото от години върху нашия етнос се трупва незаслужена обида, няма добри думи за онова, което са преживели, което са изстрадали.

Но да продължим разговора за моите ученически години – не забравям подробностите, имената на мнозина, на които дължа толкова много...

**– Да споменем тези хора, предполагам, твои учители...**

– Особена почит храня към един достоен човек – Хаим Албер Израел, дългогодишен директор на руската гимназия в София. Не забравям, ето вече толкова години, благия му поглед, ласкавите бащински напътствия, особено когато реших в ранната си младост да организирам курсове за ромите в Провадия – за образованието им, за ненужните ранни женитби, за самочувствието им. Трябваше да се преборят предразсъдъци, корави навици, неверия. Учудващо беше, че за тази ромска кауза ме подкрепиха не роми, а ето – един евреин, а и една българка. Споменавам с уважение и Слава Радушева – в онези години тя беше говорителка в Провадийското радио, сътрудничеса и на Радио София. Тя запали интереса, любовта ми към четеното, на нея дължа усета към българския език, към неговото богатство. Може би е бил заложен и у мен този интерес към словото, но е толкова важно да усетиш подкрепа, да бъдеш насърчен. Така, благодарение на нея, се осмелих и изпратих първата си дописка в провадийския вестник, помня я и до днес – да кажем, че това е била и първата ми стъпка в журналистиката. И все по това време, в гимназията, помня как чаках в петък едно радиопредаване – „Разговор с вас“. Затварях